

Verslag voorjaarsconferentie van de Stichting Pansophia op 17 februari 2018
Tien Jaar Pansophia: van Binnen naar Buiten: vanuit het hart de wereld in.
Een kort verslag van Annine van der Meer.

De Donder. Sophia of Volmaakt Bewustzijn spreekt met een stem als de donder in een van de Nag Hammaditeksten. Zij spreekt in tegenstellingen die elkaar opheffen en eenheid brengen. De Donder of het Volmaakt Bewustzijn is een tekst die met name in vrouwencirkels gelezen is:

*Wees op je hoede:
Wees niet onwetend van mij!
Want ik ben de eerste en de laatste.
Ik ben de vereerde en de verachte.
Ik ben de hoer en de heilige.
Ik ben de vrouw en de Maagd.
Ik ben de moeder en de dochter
en ik ben de leden van mijn moeder.
Ik ben de kraamvrouw
en zij die niet baart...
Ik ben de bruid en de bruidegom...
Ik ben de moeder van mijn vader...
Want ik ben kennis en onwetendheid
ik ben schaamte en vrijmoedigheid
ik ben kracht en ik ben angst.
Ik ben oorlog en vrede...
Ik ben de vernederde en de voorname
ik ben barmhartig en onbarmhartig...
Ik ben dwaas en ik ben wijs.
Ik ben niet geleerd en toch leert men van mij...
Komt tot mij, jullie die mij kennen.
Ik ben volmaakt bewustzijn...*

(De Donder of het Volmaakt Bewustzijn, *Van Sophia tot Maria*, 347-355)

De Opening. Met het citeren van deze indringende tekst opende Annine van der Meer de Pansophia voorjaarsconferentie 2018. Deze vond plaats op zaterdag 17 februari 2018 in de Annie Besant Hall van het Internationaal Theosofisch Centrum in Naarden, Noord-Holland. Het was een koude maar zonnige dag waarop de sneeuwkllokjes voorzichtig hun kopjes boven de beboste aarde rond het centrum staken. Pansophia ontving op haar tiende verjaardag 150 deelnemers, gasten en medewerkers; de zaal zat vol. Ondanks het feit dat het griepvirus rondwaarde en op het laatste moment onder andere de tienkoppige drumgroep plus zangeres en fluitiste had uitgeschakeld, waren velen aanwezig en vulden de ruimten met aanstekelijke blijheid, vreugde en vriendschap. Wij als organisatoren hoorden diverse malen dat de aanwezigen de dag als een bad van warmte en licht ervoeren en zich eraan laafden en zich

ermeë voedden. Na afloop ontvingen wij vele mondelinge enthousiaste reacties, en ook de ingevulde evaluatieformulieren zijn zeer positief.

Annine van der Meer opende met bovenstaande woorden uit de Brontë-tekst. Zij ging in op de rol van de spirituele (vrouwen)beweging in relatie tot #Me Too beweging en kondigde aan dat de tienjarige Pansophia in haar tienerjaren internationaler en multicultureler zou gaan. Lees hier haar openingsrede.

Ton van der Kroon: De Kracht van het Hart: liefde in Actie.

Ton vertelde over zijn acht jaar lange trauma-helingswerk in de Gazastrook en ook over zijn ervaringen in Noord-Korea. De mars *Women Wage Peace* waarvoor hij begin maart naar het Midden-Oosten zou afreizen, werd onlangs afgezegd. Waarom? De Israelische vrouwen kunnen zich organiseren, hebben middelen en tijd maar de Palestijnse vrouwen voelen zich op dit moment – nu men de Amerikaanse ambassade naar Jeruzalem verplaatst – niet in staat in actie te komen en mee te doen. Daarnaast vertelde Ton over zijn indrukwekkende bezoek aan Noord-Korea. Hij stelde talloze mensen in staat vragen op hem af te vuren.

Een van zijn opmerkingen vormde een opmaat voor het Pansophia-najaarscongres dat dit jaar op 27 oktober in Heiloo plaatsvindt. Hij stelde dat

de joden een volk zijn van het hoofd. De Palestijnen daartegen zijn verbonden met de warmte van de aarde en het bekken; de christenen kunnen een verbinding vormen tussen hoofd-buik en hart, zij staan voor de liefde van het hart. Zo ontstaat er dan een buik-hart-hoofd verbinding. Wij moeten ons niet laten indoctrineren met vijandbeelden die dagelijks over ons worden uitgestort.

De doop van Vrouw Holle en het gouden hart. Annine van der Meer hield haar nieuwe boekje *Vrouw Holle en het Gouden Hart* ten doop. Omdat het symbool van de zevenvoudige Matreosjka als een rode draad door het boek loopt, houdt zij hier zo 'n zevenvoudig Moedertje uit Rusland hoog op de foto. Het sprookje vormt een 21e eeuwse hervertelling van het sprookje van Vrouw Holle voor voor mensen van nu, voor volwassenen én kinderen. Het boek bouwt voort op Vrouw Holle en de verborgen wijsheid in sprookjes en is de 21e eeuwse uitwerking ervan.

In het sprookje heeft een moeder drie dochters die door hun wijze grootmoeder Holle worden ingewijd in de kunst van het leven én sterven. Er zijn geen boze stiefmoeder en stiefzus. Er is een moeder die haar drie dochters voor uitdagingen stelt en er is een grootmoeder die inwijdt in de geheimen hoe op het leven een gouden hart te veroveren. De voormalige oude heks Holle heeft haar vrouwvriendelijke en spirituele karakter terug. Het ene zusje heeft meer tijd nodig dan de andere twee, maar die tijd krijgen ze: er is geen oordeel, er is geduld, want de een groeit sneller dan de ander; er is respect voor ieders

groeiproces en daarom is er hier geen zwarte pek die eeuwig blijft zitten. Het is een happy end met uiteindelijk een gouden douche en een gouden hart voor alle drie de meisjes. In de toelichting in het tweede deel worden spirituele thema's nader uitgewerkt, duidelijk in beeld gebracht en met modern wetenschappelijk onderzoek onderbouwd.

Vrijwillige medewerkers en aanwezige donateurs kregen allen op voorhand een boekenbon opgestuurd waarmee zij het boek van de jarige Pansohia cadeau kregen en het in de pauze bij boekentafel konden ophalen. Een van hen was auteur Ineke Bergman, die zich zowel met het Godinonderzoek als met Krachtplaatsen bezighoudt. Zij las het boek als eerste en schreef op maandag 19 februari:

Lieve Annine, Ik heb je boek gelezen. Het eerste dat in me opkwam toen ik het uit had was "wat is dit een RIJK boek". Het beantwoordt alle vragen die er maar te stellen zijn over leven, dood en wedergeboorte. Met dit boek in de hand wordt het voor mij een stuk eenvoudiger om een "Holle" voor mijn kleinkinderen te zijn. Als zij het begrijpen en het weer doorgeven aan hun kinderen dan komt het Moederland weer dichterbij. Mijn kleindochter en mijn kleinzoon zijn misschien nog te jong om alles van het sprookje te begrijpen, maar als ik iedere keer een gedeelte vertel dan gaat het zeker lukken. Ik houd je op de hoogte van hun reactie. Liefs, Ineke

Samen dansen olv Gertrude Arents. Snel werden de stoelen aan de kant gezet. In de grote ruimte danste de hele groep in twee grote cirkels op de muziek van de eerder getoonde film *Women Wage Peace* en zong de tekst van het lied. Het was een emotioneel moment van grote schoonheid toen de groep naar binnen danste om de bloemmandala's te vormen en vervolgens weer naar buiten te gaan. Het samen dansen en zingen raakt je. Samen brachten wij een ode aan de Moeder(s), de Vrouwen en de Vrede.

De lunch. Voor ieder was er verse warme pompoensoep en voor de gasten stonden broodjes klaar. De diverse tafels waaronder die van Karin Haanappel, de Rode Tent, de Duitse zustervereniging MatriaCon en de boekentafel van Annine werden druk bezocht. De sfeer was hartverwarmend.

De Rode Tent. Na de lunch vertelde Clarissa Ruijgrok over de Rode Tent en deed Bella van Rijn een verbindingsoefening.

De film Where the free Women live. Uit Duitsland waren van MatriaCon, de internationale school voor Matriarchaal Bewustzijn vier Duitse gasten overgekomen: Uscha Madeisky, Dagmar Margotsdotter, Daniela Parr en Ricarda Scherzer. Zij toonden de anderhalf uur durende indrukwekkende film die allerei facetten toonde van het moderne matriarchaat bij de Mosuo in West-China. Het is niet de bedoeling de hele film hier samen te vatten. Maar wat opvalt is dat mensen die leven in matriarchale verbanden zich veilig voelen, vrolijk zijn en pret maken en het leven vieren. Tal van zaken zijn in een matriarchale samenleving anders geregeld dan in een patriarchale. Een ervan is dat een oude vrouw de clanmoeder is en door haar nageslacht zeer geëerd en gerespecteerd wordt. Zij verzorgt ook als priesteres in het huis de dagelijkse offers aan de voorouders die rond het haardvuur voortleven en gewoon in de geest aanwezig zijn. Haar eventuele zusters en broers wonen bij haar; Haar kinderen komen uit háár baarmoeder en het is dat wat hen onderling verbindt: dat zij uit een en dezelfde baarmoeder komen. Haar dochters krijgen op hun beurt kinderen. Over hen waken haar zonen als waren het hun eigen kinderen. Zij zijn de sociale

vaders. De biologische vaders worden in de nacht ontvangen in de privacy van de bloemenkamers van de dochters van het clanhuis; ze blijven echter in hun eigen moederclan wonen. Wanneer een meisje geslachtsrijp wordt, is dat een groot feest. Een jonge moeder krijgt 50 dagen lang de volledige zorg van haar familie en wordt in de watten gelegd en geëerd. Haar baby krijgt geen luiers aan. Werken op het land doen vrouwen en mannen samen. De mannen ondersteunen de vrouwen waar zij kunnen en ontvangen veiligheid en warmte voor hun steun en hulp.

De vragen. De zaal vroeg de filmsters de vragen in het Duits in plaats van in het Engels te beantwoorden, hetgeen de filmsters in staat stelde sneller en kernachtiger te antwoorden. Uit de talloze vragen bleek dat er een grote behoefte is aan meer informatie over matriachale samenlevingen.

De Mosuo-dans. Rond 16.00u werd de zitting besloten en was het tijd voor thee/koffie en de afsluitende danssessie. Gertrude had onder andere een Mosuo-dans voorbereid die in de smaak viel, ook bij onze Duitse gasten.

Pansophia in toekomst. Wij gaan nu op weg naar de najaarsbijeenkomst op 27 oktober over de vrouwelijke kant van de drie monotheïstische wereldgodsdiensten. In 2021 zal het centennial van Marija Gimbutas gevierd worden. Pansophia gaat internationaal samenwerken om dit eeuwfeest niet ongemerkt voorbij te laten gaan. We gaan samen op weg met een internationale en multiculturele Pansophia.

Annine van der Meer,
vz Pansophia,
20 februari 2018